

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 230/2017-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť Všeobecnej úverovej banky, a. s., Mlynské nivy 1, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Šinkovicom, ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., Kýčerského 7, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 21 Co 354/2015-176 z 25. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Všeobecnej úverovej banky, a. s., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. apríla 2017 doručená sťažnosť Všeobecnej úverovej banky, a. s., Mlynské nivy 1, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského

súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 Co 354/2015-176 z 25. októbra 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

«Dňa 27.8.2015 bol Sťažovateľke ako Žalovanej 1) doručený rozsudok Okresného súdu Svidník, sp. zn. 2C/64/2014-138. zo dňa 23.3.2015 (v ďalšom len „Prvoinštančný rozsudok“), ktorého výroková časť pozostávala z nasledovných dvoch výrokov:

I. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zdržať a výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou zo Zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti č... uzavretej medzi žalobcami a žalovaným v 1. rade, predmetom ktorej sú nehnuteľnosti zapísané na [REDAKOVANÉ]...

II. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcom trovy konania...

V dôsledku odvolania voči Prvoinštančnému rozsudku podaného Sťažovateľkou, ako aj spoločnosťou Platiť sa oplatí, s.r.o..., ktorá v konaní vystupovala ako žalovaný v 2. rade, bol tento predmetom prieskumu v odvolacom konaní, ktoré bolo zavŕšené rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 21 Co/354/2015-176, zo dňa 25.10.2016..., ktorý bol Sťažovateľke doručený dňa 14.2.2017 a ktorého výroková časť pozostáva z nasledovných dvoch výrokov:

I. Potvrďuje sa rozsudok vo výroku I. vo vzťahu k žalovanému v 1. rade...

II. V prevyšujúcej časti sa rozsudok zrušuje a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.»

3. Podľa sťažovateľky „... Napádané Rozhodnutie predstavuje nezákonné rozhodnutie, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je postavené na mylnom vyriešení dvoch zásadných právnych otázok sporu v rozpore so zákonom a

- Napádané Rozhodnutie z hľadiska nedostatočného odôvodnenia obidvoch pre vec zásadných právnych otázok sporu dosahuje intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces vo vzťahu k procesným právam Sťažovateľky na riadne (preskúmateľné) odôvodnenie súdneho rozhodnutia bez skutkových a právnych omylov.“.

4. Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľka napadla rozsudok krajského súdu dovolaním.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/354/2015-176, zo dňa 25.10.2016, bolo porušené právo Sťažovateľky na súdnu a inú ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a v čl. 36 ods. 1 Listiny a právo Sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie zakotvené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky v ústavnou sťažnosťou napadnutej výrokovej časti rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/354/2015-176, zo dňa 25.10.2016, ruší a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť Sťažovateľke trovy konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie

ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv rozsudkom krajského súdu.

10. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na základe princípu subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99). Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľky je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

11. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala vo svojej veci dovolanie. Sťažovateľka tak podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorila stav, keď by o jej veci mali súbežne rozhodovať Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací a ústavný súd. V podmienkach právneho štátu, ktorý rešpektuje princíp právnej istoty, však takýto stav nie je ústavne aprobovateľný, pretože by tým mohlo dôjsť k vydaniu dvoch rozdielnych rozhodnutí v tej istej veci. Vzhľadom na to, že právomoc dovolacieho súdu vo veci sťažovateľky

predchádza právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu za predčasné.

12. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolanie) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

13. Ústavný súd už v tejto súvislosti taktiež judikoval (napr. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti vecí zjavne vylučujú. Preto nie je odôvodnené, aby sťažovateľka v prípade, ak podala dovolanie, zároveň podala aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

14. Ak by sa ústavný súd vecne zaoberal sťažnosťou sťažovateľky pred rozhodnutím najvyššieho súdu o podanom dovolaní, mohol by neprípustne zasiahnuť do rozhodovania všeobecných súdov. V prípade, že by ústavný súd čakal na rozhodnutie dovolacieho súdu, mohlo by to viesť k predĺženiu konania o sťažnosti a navádzalo by to potenciálnych sťažovateľov na obdobný postup, aký zvolila v danom prípade sťažovateľka, t. j. paralelné podávanie sťažnosti ústavnému súdu zároveň s podaním dovolania, čo vzhľadom na už uvedené nie je opodstatnené.

15. Z týchto dôvodov sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratione temporis* ju pri predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

16. Keďže sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa s ním ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017